

„Universul se desfășoară, fără îndoială,
așa cum ne așteptăm de la el.“
Max Ehrmann, *Desiderata*

Capitolul 1

— E vremea, Bo, zice Ryan, punându-mi o mână pe umăr. Mă scutur de sub mâna lui.

— Haide, prietene.

Se întinde din nou spre mine, dar mă trag într-o parte. „Prietene“. Ryan nu-mi e prieten și n-are rost să pretindă că mi-ar fi. Ryan nu este prieten cu nimeni.

Pașii mei sună dogit pe scândurile roase ale vechii faleze de lemn, dar curând trebuie să mă opresc. Poarta uriașă de metal din fața mea este vopsită în verde, ca să fie în armonie cu mediul ambiant, ceea ce e o prostie, pentru că mediul ambiant de aici nu e tocmai verde. În orice caz, mă oprește să înaintez. Nu că aș avea unde să evadez.

Academia Berkshire, locul unde trăiesc cinci zile pe săptămână, se află pe o insulă. Nu-i un paradis tropical – nici vorbă. Dintre toate locurile din lume, se află taman în *Massachusetts*. Tot ce e minunat la traiul pe o insulă aici este pe dos. Insulele au plaje și ocean, așa-i? Le găsești și pe Insula Pear, dar baftă dacă încerci să te distrezi la soare aici! Avem și noi soare, fără îndoială, dar este mereu ascuns de nori. Și de ploaie. Uneori de zăpadă. Ninge foarte des. Și bate vântul. Vântul este teribil de puternic și îți suflă nisipul în față de parcă ar avea o răfuială personală cu tine. Iar în vara scurtă pe care o avem, când chiar strălucește soarele, avem o lună în care ne potopesc roiuri de muște.

Nu muște drăguțe, care numai bâzâie, ci muște verzi și grase. Înțepă și mușcă și sunt cele mai ticăloase zburătoare cu puțință, parcă făcute special să strice ziua oricui ar îndrăzni să creadă că traiul pe o insulă înseamnă să, nu știu, să zaci pe plajă sau să te bucuri de soare.

Nu avem nici măcar o faleză de scânduri ca lumea. Faleză noastră a fost construită acum cincizeci de ani și e cam nasol să mergi desculț pe ea. Ca să nu mai vorbim că trece printr-o *mlaștină*, așa că singurii care chiar *vor* s-o folosească sunt boșorogii care se uită după *păsări*.

Ce-mi mai place viața pe insulă!

— Hai, frate, zice din nou Ryan, de data asta ceva mai nerăbdător. E timpul să plecăm.

Mă întorc și mă reazem cu spatele de poarta de metal.

— N-are niciun rost.

Ryan ridică din umeri.

Mă desprind de poartă și îl urmez înapoi spre Berkshire, conacul de cărămidă care abia se vede printre copaci, în depărtare.

Doctorul spune că Berkshire a fost amplasat aici – la marginea unei insule care nu-i deloc un paradis tropical – datorită unei subvenții guvernamentale speciale. Mare parte din insulă este parc național. În capătul sudic, unde suntem noi, se află numai Berk și niște ruine vechi de acum șaptezeci de ani unde a fost o „tabără“ pentru bolnavi de poliomielită. Partea de nord a insulei este plină de chioșcuri cu înghețată și de turiști, dar noi ajungem foarte rar acolo.

Ryan merge târându-și picioarele înaintea mea și tace. Bun. Nu am chef de vorbă.

Sunt furios.

Toată povestea asta nu are niciun sens. Toată ziua asta. Nu există vreun motiv pentru care să fiu aici. Pentru care să fac asta.

— Trebuie să înțelegi, mi-a spus dr. Franklin de dimineață, când l-am anunțat că nu mă duc la adunare. Oamenii au nevoie de împăcare.

— Eu n-am, am bombănit.

Doctorul mi-a adresat zâmbetul acela mieros și compătimitor al oamenilor care cred că știu mai multe decât tine.

— Vino chiar și așa, a zis el.

Am sperat că dacă hoinăresc cât mai departe pe insulă, o să uite de mine. Sau măcar se va prefăca că a uitat. O să mă lase măcar de data asta să fiu invizibil.

Dar nu.

Dăm colțul și Academia Berkshire se ridică în fața noastră austeră și oficială. Pe hârtie, probabil că viața mea pare cât se poate de minunată, din moment ce trăiesc într-un conac aflat pe o insulă. Dar exact așa cum Insula Pear este o variantă deformată a ceea ce ar trebui să fie o insulă, la fel este și clădirea enormă de cărămidă cu turlle ascuțite. Nu-i palatul lui Bruce Wayne¹; este o școală cu internat.

Respir adânc și îmi potrivesc pașii ca să merg lângă Ryan, nu în urma lui. Sunt un ticălos. Sunt furios și nu vreau să fiu aici – și nu mă refer la insulă, vreau să spun *aici*. Pe insulă vreau să fiu. Vreau să fiu și la Berk. Nu mă înțelegi greșit, povestea cu muștele, cu frigul și tot restul e nasoală, dar Academia Berkshire în sine... Locul ăsta este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dar nu vreau să fiu... aici. Nu în acest moment. Nu în felul ăsta. Vreau să mă aflu aici, dar cu două săptămâni în urmă, când totul era bine. Sau acum șapte luni, când am urcat prima oară cu mașina drumul de pietriș spre ușile deschise ale Academiei. Sau acum opt luni, când nici măcar nu venisem la Berkshire și încă nu aflasem că urma să devină noul meu cămin. Aș vrea să fie atunci.

Nu acum.

¹ Numele real al supereroului Batman (n. red.).

Deasupra arcadelor ușilor de nuc din capătul de sus al scărilor, unde încă mai zăbovesc niște elevi, atârnă pânze negre. Pe aleea circulară din față sunt parcate câteva mașini. Recunosc Buickul tatei. Grozav! Așadar, au fost invitate și familiile. Dr. Franklin, conducătorul grupului nostru, iese grăbit din clădire și coboară scările de cărămidă. Îi cade privirea pe mine și fața i se destinde; ridurile din jurul ochilor i se îmblânzesc, iar maxilarul i se descleștează.

— Vino, îmi spune cu blândețe.

Pe urmă se întoarce spre elevii care încă pierd vremea pe-afară și le aruncă o privire severă.

— Hai, toată lumea, a venit momentul.

Dr. Franklin ne conduce prin sălile cu pardoseală de lemn de la parterul conacului Berkshire. Foarte rar folosește cineva parterul – este un loc oficial, rezervat pentru Ziua Familiei, pentru banchetele academice, pentru ceremoniile de absolvire și, la un moment dat, după o adunare de fonduri, pentru un bal elegant dat de consiliul academiei în cinstea celor mai importanți susținători financiari ai școlii. Sofia și cu mine ne-am strecurat în bucătărie în dimineața de după bal și am șterpelit ce mai rămăsese în sticlele aproape goale de șampanie trezită, care urmau să fie aruncate.

Îl urmăim pe doctor prin saloanele principale, cu pașii înfundați de covoarele groase care acoperă dușumeaua. La parter, totul este întunecos și sumbru – îmi place mult mai mult sala comună de la primul etaj pe care o împart cu cei din grupul meu. Personalul de la bucătărie a aranjat de-a lungul unui perete un bufet cu autoservire. Cred că azi vom mânca toți deodată, nu în serii, ca de obicei. Oare de ce atunci când se ivește în viață o undă de tragedie, oamenii în vârstă nu-și doresc decât să gătească? Nu e ca și cum o farfurie cu mâncare poate rezolva ceva. În jurul nostru plutește miros de cașcaval topit și de legume coapte, iar eu îmi încheștez pumnii.

O cină plăcută nu ne va face să ne simțim mai bine.

Doctorul deschide ușile largi din capătul holului lung și le ține ca să ieșim în curte. Ceilalți elevi de la Berkshire ne așteaptă deja în micul amfiteatru unde profesorii țin uneori cursuri în aer liber, atunci când nu e prea frig. Cercetez repede mulțimea și îmi descopăr familia undeva în spate, îmbrăcați în hainele cele mai bune. Tata probabil că îmi simte privirea. Se întoarce și mă urmărește cum cobor în spatele doctorului Franklin scările care duc la mica scenă de jos. Îmi vede blugii rupți și tricoul negru decolorat și clatină din cap. Las' să se uite, treaba lui! Există un motiv pentru care eu sunt la o școală cu internat, iar el este acasă – suntem amândoi bucuroși să fie niște kilometri între noi și prezența lui nu face decât să sublinieze cât de nasoală va fi ziua de azi.

Directorul școlii – un bărbat mai în vârstă, chel, cu sprâncenele ridicate spre cer – stă în mijlocul scenei, în fața unei mese. Pare plictisit, dar când dr. Franklin îi face semn, dă din cap, își îndreaptă spatele și arborează o mască plină de bunăvoință.

— Ne aflăm azi aici ca să comemorăm pe cineva dintre noi, psalmodiază el.

Vorbește încet, dar aproape toată lumea îl ascultă atent.

Nu și eu. N-am nevoie de minciunile lui. Urmăresc în schimb cum o parte din personal aranjează lampioane pe masă. După o clipă, directorul ridică vocea.

— Acum, vreau să-i invit aici pe cei mai apropiați prieteni ai Sofiei Muniz – colegii de grup și îndrumătorul ei – ca să spună câteva cuvinte.

Se trage înapoi, iar pentru o clipă arată ca și cum are de gând să înghiontească pe toată lumea și să dea buzna la mâncare. Dar unul dintre profesori îi oferă un scaun lângă masă și se așază acolo.

Doctorul ne împinge în față pe Ryan și pe mine. Gwen și Harold, ceilalți elevi din grupul nostru, coboară deja

treptele de granit spre masa cu lampioane. Cum nu mă clintesc, dr. Franklin mă mai împinge o dată.

Bine. O s-o fac. Chiar dacă-i ceva fals.

Doctorul ia cuvântul primul. Vorbește despre Sofia ca despre eleva lui vedetă – și într-un fel cred că așa a și fost. *Este*. Este, adică. Dintre noi toți, Ryan are mai multă putere și control decât a avut vreodată Sofia, dar Sofia este genul de elevă liniștită și atentă pe care o plac profesorii. Nu face probleme niciodată. Și nici n-o dă în bară.

Spre deosebire de mine.

Vocea doctorului este încordată, ca și cum ar încerca să-și rețină lacrimile, și abia acum, urmărindu-l cum încearcă să explice ce a însemnat Sofia pentru el – pentru noi toți –, simt cum mi se pune un nod mare în gât. Clipesc des și mă uit în altă parte, încercând să mă concentrez asupra iederii care se cațără pe pereții Academiei. Nu numai pe mine mă afectează absența Sofiei – trebuie să mă forțez să-mi reamintesc asta. Tuturor ne lipsește.

Când doctorul termină de vorbit, se întoarce spre noi. Își îndreaptă privirea spre mine și este clar ce așteaptă: vrea să vorbesc. Vrea să-mi iau rămas-bun.

Scrâșnesc din dinți, mijesc ochii și nu mă clintesc din loc.

Dr. Franklin oftează și îi privește pe ceilalți. Harold n-ar vorbi niciodată în public; arată ca și cum ar fi gata să vomite chiar în clipa asta, numai pentru că stă aici. Întrucât toată treaba nu-l privește deloc, Ryan nu pare să dea nici măcar o ceapă degerată pe faptul că e aici. Dar Gwen tremură lângă mine și cuvintele stau să dea pe dinafară dinlăuntrul ei, așa cum apa clocotită zgâlțâie capacul unei oale. Vrea să vorbească, știu sigur. Dar se uită la mine și clatină foarte ușor din cap, iar doctorul încuviințează, acceptându-ne tăcerea.

Trecem în spatele mesei pe care personalul a pregătit-o pentru noi. Sunt cinci lampioane pe ea, toate de un alb palid. Gwen întinde mâna către primul și degetele îi scapără

scânteii, dar dr. Franklin îi acoperă mâna cu a lui și o trage înapoi. Sunt părinți de față, oameni care nu fac parte din școală. Nu-i putem lăsa să vadă. Personalul aprinde lampionele cu chibriturile lungi folosite pentru șemineuri, apoi ne întind fiecare câte unul. Dr. Franklin parcă ar da să mai spună ceva, ceva poetic, dar înainte să se lanseze într-o litanie funeabră, las lampionul să-mi alunece printre degete, și se ridică spre cerul cenușiu fără altă ceremonie. Ceilalți mă urmează, dar dr. Franklin dă drumul lampionului său abia după ce mai murmură ceva numai pentru sine, cu ochii închiși și cu capul plecat. Toată lumea se uită în sus. O rafală de vânt zgâlțâie lampionul lui Howard, șifonându-i hârtia umflată, dar apoi luminița prinde din nou avânt și le urmează pe celelalte în direcția oceanului.

Nimeni nu mă observă când plec.

Am învățat asta de la Sofia. Este foarte ușor să te faci invizibil.

Mă afund în grădină – care înseamnă de fapt doar câțiva copaci cioturoși și niște tufișuri încâlcite – apoi ocolesc Academia și o iau spre marginea domeniului. Nu către ocean – nu înspre locul unde lampionele se luptă cu vântul ca să se înalțe și mai sus –, ci către poarta și ruinele de lângă Berkshire.

Spre ultimul loc unde am văzut-o.

Comemorarea asta cu vorbe goale și lampioni fragili nu-i decât o prostie. Și tot doliul ăsta n-are niciun rost.

Pentru că Sofia n-a murit.

Capitolul 2

O aud înainte să o văd. Nu mă surprinde că este singura care s-a obosit să mă caute după comemorare.

— Salut, Gwen, zic eu, în timp ce ea se așază lângă mine.

Îmi aruncă o privire posomorâtă. E ofticată că am plecat de la ceremonie.

— Nu doar ție îți este dor de ea, să știi.

— Știu.

Se uită urât la mine, dar apoi îi trece cheful de ceartă.

— Asta a fost mai întâi locul meu, zice ea cu voce mai blândă. Eu i l-am arătat Sofiei.

Nu știam. M-am gândit mereu la horn ca la locul *meu* de pe insulă. L-am descoperit în prima săptămână, după ce am cercetat câte ceva despre Berkshire și am descoperit că pe insulă se află ruinele uneia dintre cele mai vechi case construite de coloniști. Privirea îmi alunecă spre placa înnegrită de bronz prinsă de cărămizile sfărâncioase de lângă hotarul domeniului academiei: **RUINELE CASEI LUI CEDRIC MOOREHEADE. DISTRUSĂ DE UN INCENDIU ÎN 1775. CONSTRUITĂ ÎN SALEM ÎN ANII 1660 DREPT CASA LUI ISAAC GOODALE DIN IPSWICH ȘI MUTATĂ PE INSULA PEAR ÎN 1692.**

— De ce-ai venit aici? o întreb pe Gwen.

Pocnește din degete și stârnește o flacără săltăreață.

— Îmi plac hornurile.

— Aha. Bine.

Mie îmi place istoria, așa că am cercetat, desigur, ruinele, dar n-a mai rămas în picioare decât hornul. Totuși, mie îmi place locul ăsta pentru ceea ce a fost cândva – o casă construită înainte să fi fost America o țară – și pentru ceea ce trebuie să fi reprezentat – visul cuiva, locul de naștere al cuiva, raiul sigur al cuiva. Insula Pear n-a fost foarte populată. Demult, coloniștii aduceau aici cirezile de vite la păscut. Dar la un moment dat, o familie a hotărât că insula, cu roiurile ei de muște înțepătoare, cu vânturile ei sălbatice și cu vremea ei oribilă... insula asta ar putea reprezenta un cămin perfect. Hornul și vatra sunt tot ce-a mai rămas dintr-o familie. Oameni adevărați care au rezistat aici, acum câteva secole, cu viețile pierdute în decursul timpului.

Dar lui Gwen nu-i pasă de istorie. Ei îi place locul pur și simplu pentru ceea ce este acum. Se uită în centrul în-negrit al căminului, unde trebuie să fi ars de-a lungul timpului sute de focuri. Acum, acolo nu-i decât mușchi verde și câteva plante agățătoare. Gwen își împreunează palmele, mișcă prin aer degetul mare și în mijlocul lor apare o minge mică de foc. O aruncă spre iarba și plantele care cresc în vatra căminului, dar pământul este prea ud și verdeața prea crudă ca să se aprindă. Pe cărămizi se prelinge un firicel de fum, apoi dispare.

Asta este puterea lui Gwen. Pirochinezie. Abilitatea de a aprinde și de a controla focul.

Gwen se uită la fum. Umbrele copacilor ajung până la noi, iar aerul este umed, rece și puțin sărat.

După o tăcere lungă, Gwen începe să vorbească.

— Lui Harold nu-i place deloc aici. Zice că sunt vrăjitoare prin preajmă, spune ea, dându-și ochii peste cap. Băiatul ăla e *nebun* de legat. Nu are doar niște probleme, este *nebun-nebun*.

Harold vorbește cu morții. Puterea lui este probabil mai mare decât oricare dintre puterile noastre, dar este cea mai puțin folositoare și s-ar putea ca până la urmă să-l dea complet peste cap. Doctorul lucrează des cu el, încearcă să-l ajute să-și controleze darul și să filtreze vocile auzite, ca să poată culege măcar câteva informații folositoare de la ele.

Gwen își întinde picioarele în față, cu privirea fixată pe cămin. Liniștea dintre noi e tihnită. Eu nu simt nevoia să vorbesc; ne simțim amândoi în largul nostru stând pur și simplu împreună.

Înainte să vin la Berkshire, mă credeam singur. Am niște puteri pe care nu le are nimeni altcineva. Pot controla timpul... În fine, *control* este un cuvânt prea mare. Pot *uneori* să controlez timpul. Alteori mă controlează el pe mine, aruncându-mă aiurea prin istorie până când reușesc să mă întorc acolo unde ar trebui să fiu. Când au început episoadele astea, am crezut că ceva nu-i în regulă cu mine. Nu știam ce se întâmplă, așa că îmi era frică. Acum nu-mi mai este. Numai atunci când pierd controlul.

Prima oară am pierdut controlul asupra puterilor mele când aveam cincisprezece ani. Eram la ora de istorie și profesoara ne predă despre Războiul Civil. Ne vorbea despre Bătălia de la Shiloh, una dintre cele mai sângeroase, și ne-a spus cum s-a colorat în roșu un iaz de lângă câmpul de bătălie de la sângele curs din rănile soldaților. Ne-a explicat că asta-i o legendă și că probabil nu s-a întâmplat niciodată astfel, dar apoi am clipit.

Și am ajuns acolo.

Pur și simplu. Acum eram în clasă, iar în clipa următoare ajungeam la nenorocita de Bătălie de la Shiloh, în Tennessee, și era gălăgie, atât de mare gălăgie, încât aerul părea dens ca ceața și mirosea a sânge. Oamenii strigau, se trăgea cu pușca și cu tunul, iar eu puteam vedea toate astea. Și pe urmă